

PRAKSISOVERSIGT · ARVERET OG DØDSBOSKIFTE

Praksisoversigt over legal arveorden og tvangsarv

Arveklasser, ægtefællearv, suppleringsarv og testationsfrihedens grænser efter arveloven af 2007

Version 2 Opdateret 3. sep. 2026 16 afgørelser · 2013-2026

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Praksisoversigten kortlægger, hvem der arver efter loven, når arvelader ikke gyldigt har testet, og hvor langt testationsfriheden rækker over for tvangsarven. Retsgrundlaget er arveloven (lov nr. 515 af 6. juni 2007 med ikrafttræden 1. januar 2008), hvis parentelsystem i §§ 1-4, ægtefællearv i §§ 9-11 og tvangsarvere regler i §§ 5, 10 og 50 udgør en fast beregningsramme, som skifteretterne, landsretterne og Højesteret har udfyldt punktvis. Praksis er koncentreret om fire spor: hvem der overhovedet er legal arving, hvordan suppleringsarven efter § 11, stk. 2, beregnes, hvordan boet fordeles mellem to slægter ved svogerskabsarv, og hvornår arveretten fortabes efter § 48. Højesterets dom af 21. maj 2025 om samspillet mellem overlevelseskrevet i § 94 og statens afståelse efter § 95 er områdets nyeste principielle afklaring.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Den legale arveorden bygger på tre arveklasser: livsarvinger (§ 1), forældre og deres livsarvinger (§ 2) og bedsteforældre samt disses børn (§ 3) – fjernere slægtninge end bedsteforældrenes børn har ingen legal arveret.
- 02** Repræsentationsprincippet er ubegrænset i 1. og 2. arveklasse, men standser i 3. arveklasse ved bedsteforældrenes børn, jf. § 3, stk. 2.
- 03** Ægtefællen arver halvdelen af boet, når der er livsarvinger, og hele boet, når der ikke er – arveretten kræver et gyldigt ægteskab, men ingen minimumsvarighed, og bortfalder ved separation og skilsmisse.
- 04** Livsarvingernes tvangsarv udgør $\frac{1}{4}$ af arvelodden, og arvelader kan ved udtrykkelig testamentarisk bestemmelse beløbsbegrænse hvert barns arvelod – i 2026 til 1.580.000 kr.
- 05** Formuleringer som at et barn skal arve "mindst muligt" udgør efter forarbejderne ikke en beløbsbegrænsning; begrænsningen skal fremgå udtrykkeligt af testamentet.
- 06** Ægtefællens tvangsarv er ligeledes $\frac{1}{4}$ af arvelodden, hvorfor den samlede tvangsarv i et bo med både ægtefælle og livsarvinger udgør 37,5 % af boet.
- 07** Ægtefællens suppleringsarv efter § 11, stk. 2 – 950.000 kr. i 2026 – går forud for livsarvingernes tvangsarv og kan udtømme boet i mindre dødsboer.

- 08** Forsørgertabserstatning, livsforsikringer og pensionsydelse, der udbetales til længstlevende i anledning af dødsfaldet, medregnes i suppleringsarvsberegningen efter § 11, stk. 3, 1. pkt.
- 09** Længstlevendes egne uoverdragelige eller personlige rettigheder – herunder egen tjenestemandspension, som udtages forlods ved skifte i anledning af død – skal ikke medregnes i beregningen efter § 11, stk. 2.
- 10** Arveret tilkommer efter § 94, stk. 1, den, der lever ved arveladers død, eller som er undfanget forinden og senere fødes levende.
- 11** Statens afståelse af arv efter § 95, stk. 2 og 3, er derimod en personlig ret, der først opstår ved Civilstyrelsens afgørelse – et dødsbo kan ikke indtræde i kravet, hvis ansøgeren dør under sagsbehandlingen.
- 12** Begrebet "nærmeste pårørende" i forsikrings- og pensionsaftaler følger som udgangspunkt arvingerne efter loven og omfatter derfor også svogerskabsarvinger efter § 15, stk. 1, medmindre der er sikre holdepunkter for andet.
- 13** Frakendelse af arveret efter § 48, stk. 1, er obligatorisk påstand i sager om forsætligt drab, hvor drabet udløser arv eller ydelser til gerningspersonen, og kan ske, selv om denne er straffri efter straffelovens § 16.
- 14** Frakendelse efter § 48, stk. 2 – ved drabsforsøg, vold, grov krænkelse eller strafbar trussel mod en slægtsarving – forudsætter en anmodning fra den forurettede.
- 15** En legal arving, hvis arvelod er den samme med og uden testamentet, har ikke retlig interesse i at anfægte testamentet; hverken færre medarvinger eller lavere bobehandlingsomkostninger ændrer dette.

Parentelsystemet: tre arveklasser og repræsentationsprincippet

§ 1 grænse

Den legale arveorden er bygget op som et parentelsystem med tre arveklasser, der udelukker hinanden i rækkefølge.

1. arveklasse består af arveladers livsarvinger. Efter [arvelovens § 1, stk. 1](#) er arveladers nærmeste slægtsarvinger dennes børn, som arver lige. Er et barn død, træder dets børn i dets sted og arver indbyrdes lige – og på tilsvarende måde arver fjernere livsarvinger, jf. [§ 1, stk. 2](#). Repræsentationen er dermed ubegrænset nedad i denne arveklasse.

2. arveklasse aktiveres kun, hvis arvelader ikke efterlader sig børn eller andre livsarvinger. Da arver arveladers forældre med en halvdel til hver, jf. [§ 2, stk. 1](#). Er en af forældrene død, træder dennes børn – arveladers søskende – i den pågældendes sted, og fjernere livsarvinger (nevøer, niecer og deres børn) arver på tilsvarende måde, jf. [§ 2, stk. 2](#). Er der ingen livsarvinger efter den ene forælder, arver den anden forælder eller dennes livsarvinger alene. Også her er repræsentationen ubegrænset.

3. arveklasse omfatter bedsteforældrene. Er der ingen arvinger efter §§ 1 eller 2, tilfalder halvdelen af arven bedsteforældrene på den ene forælders side og halvdelen bedsteforældrene på den anden forælders side, jf. [§](#)

3, stk. 1. Her – og kun her – er repræsentationsprincippet afskåret: er en bedsteforælder død, træder dennes børn i den pågældendes sted, **men ikke fjernere livsarvinger**, jf. § 3, stk. 2. Kusiner og fætre arver altså, mens deres børn ikke gør. Dermed er der en ydre grænse for slægtens arveret: er der ingen arvinger i tredje arveklasse, findes der ingen legale arvinger, og boet falder i stedet til staten efter § 95, stk. 1.

Adoptivbørn indgår i systemet på lige fod med biologiske livsarvinger: efter § 4 arver og arves et adoptivbarn og dets livsarvinger af adoptanten og dennes slægt som adoptantens livsarvinger i øvrigt, medmindre andet følger af adoptionslovgivningen. Det er derfor slægtskabsforholdet – herunder faderskab og adoption – der er den første og i praksis hyppigste tvistegenstand, når kredsen af legale arvinger skal fastlægges i skifteretten.

At være legal arving efter § 1 er ikke blot en ret, men også en position, der bestemmer sagens processuelle spor. Højesteret lagde i **BS-54509/2025-HJR (26. marts 2026)** netop vægt på arvingsegenskaben efter [arvelovens § 1, stk. 1](#), da retten fastslog, at en bobestyrers krav mod en arving på grundlag af et bestridt gældsbrev vedrører retten til at arve og derfor skal behandles efter dødsboskiftelovens § 54, stk. 2 – med den konsekvens, at det er arvingen selv, der må anlægge sag.

LOV

Arveloven § 1, stk. 1-2

Arveloven § 2, stk. 1-2

Arveloven § 3, stk. 1-3

Arveloven § 4

Arveloven § 95, stk. 1

PRAKSIS **Højesteret** · Højesteret: Bestridt gældsbrev mod arving skal behandles efter dødsboskiftelovens § 54, stk. 2 – arvingen må anlægge sag 26.03.2026

Ægtefællens legale arvebrøk – forhøjelsen fra 1/3 til 1/2 ved 2007-loven

Ægtefællen er ikke slægtsarving, men har en selvstændig legal arveret ved siden af arveklasserne. Efter [arvelovens § 9, stk. 1](#) arver ægtefællen halvdelen af arveladers ejendele, når denne efterlader sig livsarvinger. Efterlader arvelader sig ikke livsarvinger, arver ægtefællen alene, jf. § 9, stk. 2.

Brøken på 1/2 er resultatet af arveloven af 2007. Af de paragraf-specifikke forarbejder til bestemmelsen fremgår:

I stk. 1 foreslås det, at ægtefællens legale arvebrøk udgør 1/2 af arveladerens ejendele, når arveladeren efterlader sig livsarvinger. Forslaget indebærer en forhøjelse af ægtefællens legale arvebrøk, der efter den gældende arvelovs § 6, stk. 1, udgør 1/3 af den legale arv i disse tilfælde.

Forarbejderne præciserer samtidig tre praktisk vigtige punkter om betingelserne for arveretten:

Ægtefællens arveret forudsætter, at der foreligger et gyldigt indgået ægteskab. Det kræves ikke, at ægteskabet har varet en vis tid. Også et ægteskab indgået på dødslejet giver arveret. Arveretten ophører ved separation og skilsmisse.

Ophøret ved separation og skilsmisse er lovfæstet i § 49, stk. 1, og § 49, stk. 2 afskærer arveretten i visse omstødelige ægteskaber.

Den bagvedliggende afvejning er beskrevet i Arvelovsudvalgets betænkning, der anbefalede forhøjelsen ud fra hensynet til livsfællesskabet mellem ægtefællerne. Udvalget overvejede og forkastede udtrykkeligt alternative modeller – en ret for ægtefællen til bestemte genstande frem for en brøk, en arvebrøk afhængig af ægteskabets varighed (fx først forhøjet efter 10 år) og en brøk afhængig af antallet af livsarvinger – fordi sådanne regler ville kunne virke tilfældige og urimelige, jf. [Betænkning nr. 1473/2006 om revision af arvelovgivningen mv., s. 59](#).

Den legale arveorden fungerer i praksis som den ordning, der træder i kraft, når en testamentarisk disposition ikke rækker. Illustrativt er Højesterets kendelse i **Sag 179/2014** ([22. oktober 2015](#)), hvor en testator i 1981 som ugift og barnløs havde indsat sin tidligere steddatter som universalarving og siden både giftede sig og fik en datter uden at ændre testamentet. Konflikten stod mellem den indsatte arving på den ene side og ægtefællen og livsarvingen – de legale arvinger efter §§ 1 og 9 – på den anden.

LOV

Arveloven § 9, stk. 1-2

Arveloven § 49, stk. 1-2

PRAKSIS

Højesteret · Testamentes gyldighed ved efterfølgende ægteskab og livsarvinger – Spørgsmålet om
bristende forudsætninger

22.10.2015

§ 3 Suppleringsarven i § 11, stk. 2 – minimumsbeskyttelsen der går forud for tvangsarven

Ud over den brøkmæssige arv har den længstlevende ægtefælle en beløbsmæssig minimumsbeskyttelse. Efter [arvelovens § 11, stk. 2](#) kan længstlevende af boet udtage så meget, at værdien heraf sammenlagt med den længstlevendes bos- og arvelod samt fuldstændige særeje udgør indtil 600.000 kr. (grundbeløb). Beløbsgrænsen reguleres årligt efter [§ 97](#), og efter [bekendtgørelse om regulering af beløb i henhold til arveloven § 3](#) udgør beløbet **950.000 kr. for perioden 1. januar 2026 – 31. december 2026**.

Suppleringsarven er den stærkeste rettighed i arveloven: den går forud for livsarvingernes tvangsarv og kan i mindre dødsboer udtømme boet helt. Hertil kommer den forlodsret til personlige genstande og genstande erhvervet til mindreårige børns brug, som følger af [§ 11, stk. 1](#), og som efter forarbejderne ikke belaster hverken boslodskravet eller suppleringsarven.

Beregningsgrundlaget er reguleret i [§ 11, stk. 3](#), som består af to modsatrettede led:

- **1. pkt. (medregning):** Forsørgertabserstatning, livsforsikringer samt pensionsydelser og lignende ydelser, der kommer til udbetaling til længstlevende i anledning af dødsfaldet, indgår i beregningen. Forarbejderne fastslår, at alle typer ydelser uanset art, der tjener et forsørgelsesformål, er omfattet – både obligatoriske og frivillige ordninger, private ordninger, arbejdsmarkedsordninger, ATP og indekskontrakter, og både engangsbeløb og løbende ydelser. Rateforsikringer og ratepensioner værdiansættes ved sammenlægning af ydelserne i garantiperioden, mens livsbetingede ydelser opgøres aktuarmæssigt.
- **2. pkt. (undtagelse):** Længstlevendes øvrige rettigheder, der er uoverdragelige eller i øvrigt af personlig karakter, medregnes kun, i den udstrækning de – hvis de var delingsformue – ville indgå i ligedelingen på skifte i længstlevendes levende live.

Samspillet mellem de to led er afgjort i praksis. I **BS-1597/2013-OLR** ([Østre Landsrets kendelse af 5. juli 2013](#)) var spørgsmålet, om længstlevendes egen tjenestemandspension skulle trække ned i suppleringsarvsberegningen. Landsretten lagde vægt på, at formålet med den forlodsudtagelsesret for egne pensionsrettigheder, der gælder ved skifte i anledning af død, er at sikre længstlevende økonomisk tryghed, og at rettigheden er af personlig karakter og specifikt undtaget fra ligedeling ved død:

På denne baggrund finder landsretten, at kærendes ægtefællepension efter tjenestemandspensionsloven ikke skal indgå i beregningen i henhold til arvelovens § 11, stk. 2.

Skifterettens modsatte kendelse blev ophævet, og sagen hjemvist. Kendelsen viser den praktiske sondring: **ydelser, der udløses af dødsfaldet**, medregnes, mens **længstlevendes egne, allerede optjente og forlods udtagelige pensionsrettigheder** holdes uden for.

Forarbejderne trækker samme grænse for erstatninger: erhvervsevnetabserstatning udbetalt til længstlevende indgår ikke, fordi den under alle omstændigheder kunne udtages forlods; erstatning for rimelige begravelsesudgifter, overgangsbetøb og godtgørelse til efterladte medregnes heller ikke, da disse ydelser ikke tjener længstlevendes forsørgelse.

Endelig indeholder [§ 11, stk. 4](#) en modifikation til fordel for førstafdødes særlivsarvinger: uanset suppleringsarven kan en særlivsarving overtage et aktiv med særlig erindringsværdi mod kontant betaling af vurderingsprisen til boet – dog ikke aktiver omfattet af [§ 11, stk. 1](#), eller af [§ 91, stk. 2](#).

Efter [§ 16](#) får benyttelsen af suppleringsarven virkning ved længstlevendes egen død, hvor boet som udgangspunkt deles mellem ægtefællernes respektive livsarvinger og slægtsarvinger efter reglerne i bestemmelsens stk. 2-6.

LOV

[Arveoven § 11, stk. 1-4](#)[Arveoven § 16](#)[Arveoven § 91, stk. 2](#)[Arveoven § 97, stk. 1](#)

PRAKSIS

Landsretten · Landsrettens kendelse om ægtefællepension og arvelovens § 11

05.07.2013

Tvangsarven: ¼ af arvelodden og beløbsloftet på 1.580.000 kr. pr. barn

Tvangsarven er den ufravigelige minimumsandel, som arvelader ikke kan disponere over ved testamente. Den er delt i to selvstændige bestemmelser:

Arving	Tvangsarvebrøk	Andel af hele boet (ved både ægtefælle og børn)
Livsarvinger, § 5, stk. 1	¼ af arvelodden	12,5 % (¼ af halvdelen)
Ægtefælle, § 10	¼ af arvelodden	12,5 % (¼ af halvdelen)

Begge brøker er nedsat fra ½ ved arveloven af 2007. Af de paragraf-specifikke forarbejder til [§ 5](#) fremgår:

Det foreslås i stk. 1, at livsarvingernes tvangsarvebrøk udgør ¼ af den legale arv. Forslaget indebærer en nedsættelse af livsarvingernes tvangsarvebrøk, der efter den gældende arvelovs § 25 udgør ½ af den legale arv.

Og tilsvarende til [§ 10](#):

Det foreslås, at ægtefællens tvangsarvebrøk udgør ¼ af den legale arv. Forslaget indebærer en nedsættelse af ægtefællens tvangsarvebrøk, der efter den gældende arvelovs § 25 udgør ½ af den legale arv.

Arvelovsudvalget regnede eksplicit konsekvensen ud i [betænkning nr. 1473/2006, s. 97](#): for livsarvingernes halvdel udgør tvangsarven 25 % af den halvdel, for ægtefællens halvdel 50 % af den halvdel – samlet **37,5 % af hele boet**. Udvalget afviste indvendingen om, at forskellige brøker skulle give uoverskuelige resultater, med den bemærkning, at der ved et skifte ofte skal foretages langt mere komplicerede udregninger.

Ud over brøken kan arvelader efter § 5, stk. 2 ved testamente **beløbsbegrænse** arvelodden til hvert af sine børn til et grundbeløb på 1.000.000 kr., der reguleres efter § 97. Efter **bekendtgørelse om regulering af beløb i henhold til arveloven § 2** udgør beløbet **1.580.000 kr. for perioden 1. januar 2026 – 31. december 2026**.

To fortolkningspunkter fra forarbejderne er afgørende i praksis:

- **Kravet om udtrykkelighed.** Forarbejderne til § 5 slår fast, at gængse testamentsformuleringer ikke er nok: "I testamentspraksis anvendes ofte formuleringen, at en livsarving skal arve 'mindst muligt', eller at en arving skal arve 'mest muligt'. Sådanne testamentariske bestemmelser kan ikke anses for bestemmelser om beløbsbegrænsning af tvangsarven. [...] En beløbsbegrænsning skal således fremgå udtrykkeligt af testamentet." Dette gælder uanset, om testamentet er oprettet før eller efter lovens ikrafttræden.
- **Fordelingen ved et afdødt barns livsarvinger.** Er et barn død, begrænses dette barns livsarvingers arvelod til den andel, som udgør livsarvingens andel af beløbet, jf. § 1, stk. 2, medmindre andet fremgår af testamentet. Forarbejderne eksemplificerer: efterlader det afdøde barn sig to børn, kan tvangsarven for hvert af disse begrænses til halvdelen af grundbeløbet; efterlader barnet sig fem børn, til en femtedel hver.

Formålet med nedsættelsen og beløbsloftet er beskrevet i de almindelige bemærkninger, punkt 2.3.2:

Justitsministeriet er af de grunde, der er anført af Arvelovsudvalget, enig i, at tvangsarveretten for livsarvinger ikke bør afskaffes, men at en række forhold, herunder bl.a. hensynet til gennemførelse af generationsskifter i erhvervsvirksomheder og muligheden for ved testamente at ligestille sammenbragte børn i arveretlig henseende, taler for en nedsættelse og justering af livsarvingernes tvangsarveret.

Og videre om beløbsgrænsen:

Forslaget om adgang til en beløbsbegrænsning på 1 mio. kr. vil kun få praktisk betydning i store boer. I sådanne boer vil den foreslåede beløbsbegrænsning imidlertid give større handlefrihed for arveladeren ved udformningen af testamentet og dermed indebære bedre muligheder for tilrettelæggelse af et hensigtsmæssigt generationsskifte af f.eks. en privat erhvervsvirksomhed.

Både brøk og beløb er bruttoangivelser, hvoraf livsarvingen skal betale boafgift efter boafgiftslovens almindelige regler.

LOV

ArveLoven § 1, stk. 2

ArveLoven § 5, stk. 1-2

ArveLoven § 10

ArveLoven § 97, stk. 1

Forbuddet mod at testere over tvangsarv og de lovhjemlede modifikationer

§ 5

Hovedreglen er kategorisk. Efter **arvelovens § 50, stk. 1** kan arvelader ikke ved testamente råde over tvangsarv, medmindre dette er hjemlet ved lov. Forbuddet angår rådigheden over *værdien*; loven åbner derimod for, at arvelader kan styre, **hvordan** tvangsarven berigtiges:

- **Kontant udbetaling.** Efter § 50, stk. 2 kan arvelader bestemme, at en livsarving skal have sin tvangsarv udbetalt kontant. Dette er det centrale generationsskifteværktøj: livsarvingen kan ikke kræve at overtage bestemte aktiver in natura.
- **Ret til at overtage aktiver.** Samme bestemmelse giver arvelader adgang til ved testamente at give en livsarving ret til for sin tvangsarv at overtage bestemte aktiver eller aktiver efter eget valg til vurderingsbeløbet

– også aktiver, der overstiger arvelodden, mod kontant betaling af det overskydende til boet. Ægtefællens rettigheder efter [§ 11, stk. 1](#) og [§ 91, stk. 2](#) skal dog respekteres.

- **Valg af formuemasse.** Efter [§ 50, stk. 3](#) kan en arvelader, der efterlader sig både delingsformue og fuldstændigt særeje, ved testamente bestemme, om en livsarvings tvangsarv skal dækkes af delingsformuen eller af særejet. Bestemmelsen er den praktiske nøgle, når beregningssnittet mellem de to formuearter skal lægges.

Båndlæggelse er den anden modifikation. Efter [§ 53, stk. 1](#) kan arvelader ved testamente bestemme, at en livsarvings tvangsarv helt eller delvis skal båndlægges, når arvelader finder, at dette er bedst for livsarvingen – men båndlæggelse kan **kun ske indtil livsarvingen fylder 25 år**. For friarv gælder ingen tilsvarende tidsbegrænsning. Er arven af ringe værdi, kan der fritages for båndlæggelsesbestemmelsen efter [§ 53, stk. 2](#).

Frigivelse af båndlagt arv reguleres af [§ 56](#), hvorefter tilladelse kan gives, når det er en velfærdssag for arvingen, arven er af ringe værdi, eller det er åbenbart, at båndlæggelsen ikke længere tjener et rimeligt formål. Den administrative praksis er udmøntet i [cirkulæreskrivelse om båndlagt arv](#), hvor det om [§ 56, nr. 3](#), anføres:

Frigivelse kan ske, hvor de omstændigheder, der har dannet grundlag for arveladerens beslutning om at indsætte en båndlæggelsesbestemmelse i testamentet, har ændret sig. [...] Arveladers oprindelige intentioner bag båndlæggelsen skal dog ikke censureres. Hvis båndlæggelsen oprindeligt har haft et formål, der må anses som urimeligt, og dette formål har været tilsigtet af arveladeren, bør der ikke ske frigivelse, med mindre arven er af ringe værdi, eller frigivelse er en velfærdssag for arvingen.

Cirkulæreskrivelsen understreger, at frigivelse navnlig er relevant for friarv, netop fordi tvangsarv i forvejen er tidsbegrænset efter [§ 53, stk. 1, 2. pkt.](#)

Endelig indeholder [§ 52](#) en snæver undtagelse, hvorefter der kan gives tilladelse til, at arvelader ved testamente bestemmer, hvordan tvangsarven skal fordeles ved tvangsarvingens død – men kun når fem kumulative betingelser er opfyldt, herunder at tvangsarvingen varigt ikke er i stand til fornuftmæssigt at oprette testamente, ikke selv efterlader sig tvangsarvinger og ikke har oprettet gyldigt testamente, og at dispositionen godkendes af en beskikket værge.

Kompetencen på området ligger hos Civilstyrelsen. Ved [cirkulæreskrivelse om overførelse til Civilstyrelsen af kompetencen til at træffe afgørelse i konkrete sager efter arveloven](#) overtog styrelsen fra 1. januar 2019 afgørelserne efter arvelovens [§§ 52, 92 og 95](#).

LOV

Arveloven § 50, stk. 1-3

Arveloven § 52, stk. 1-3

Arveloven § 53, stk. 1-2

Arveloven § 56

Arveloven § 91, stk. 2

§ 6 Arveforskuddets indvirkning på arvelod og tvangsarv

Arveforskud er den mekanisme, hvormed arvelader i levende live kan forrykke fordelingen mellem livsarvingerne uden at bryde tvangsarvereglerne. Efter [arvelovens § 43](#) foreligger et arveforskud, hvis en arving fra arvelader har modtaget en ydelse af økonomisk værdi, og det må anses for aftalt, at værdien senere skal fradrages i arvingens arv. Aftalekravet er afgørende: uden en aftale om afkortning foreligger der en gave, ikke et forskud.

Beregningsteknisk er hovedreglen i [§ 47, stk. 1](#):

Arveforskud lægges til boet ved beregningen af arvelodder og tvangsarv. Kan forskuddet ikke fuldt ud fradrages i modtagerens arv, tillægges der kun et beløb svarende til modtagerens arvelod.

Forskuddet indgår altså i det fiktive beregningsgrundlag – og dermed også i grundlaget for tvangsarven – men opskrivningen begrænses til modtagerens egen arvelod, så de øvrige arvinger ikke stilles bedre end uden forskuddet. Skiftes et fællesbo i længstlevendes levende live, lægges forskuddet efter [§ 47, stk. 2](#) tillige til boet ved beregningen af boslodderne.

Værdiansættelsen sker efter [§ 46, stk. 1](#) til forskuddets værdi ved modtagelsen, dog med adgang til at fravige under særlige omstændigheder. To vigtige føleregler står i samme bestemmelse:

- Overstiger et modtaget forskud arvelodden, skal arvingen **ikke** betale det overskydende tilbage til boet, medmindre arvingen særligt har forpligtet sig dertil, jf. [§ 46, stk. 2](#).
- Dør modtageren før arvelader, fradrages forskuddet i den arv, der tilkommer modtagerens livsarvinger, jf. [§ 46, stk. 3](#) – forskuddet følger altså grenen ned gennem repræsentationen.

Når ægtefæller er involveret, fordeles fradraget efter [§ 44](#). Forskud til en fælles livsarving skal så vidt muligt fradrages i arven efter førstafdøde, når forskuddet er ydet af delingsformue, skilsmisssæreje eller andet særeje, der bliver delingsformue ved dødsfaldet, og der skiftes i længstlevendes levende live. Bestemmelsen indeholder en markant regel om testamenters forrang: efter [§ 44, stk. 2](#) skal et testamente oprettet af førstafdøde **vige**, i det omfang det er nødvendigt, for at fradraget kan ske. Den del af forskuddet, der ikke kan fradrages i arven efter førstafdøde, fradrages i arven efter længstlevende, jf. stk. 3, og ved skifte af et uskiftet bo efter længstlevendes død fordeles forskud til fællesbørn forholdsmæssigt i arven efter hver af forældrene, jf. stk. 4. For stedbørn gælder den særlige regel i [§ 45](#).

LOV

ArveLoVen § 43

ArveLoVen § 44, stk. 1-5

ArveLoVen § 45

ArveLoVen § 46, stk. 1-3

ArveLoVen § 47, stk. 1-2

§ 7 Svogerskabsarv efter § 15 og fortolkningen af "nærmeste pårørende"

Har den længstlevende ægtefælle arvet hele boet efter førstafdøde i medfør af [§ 9, stk. 2](#) – herunder i henhold til testamente – deles boet ved længstlevendes død med halvdelen til hver ægtefælles slægtsarvinger, jf. [§ 15, stk. 1](#). Lighedelingen er dog udelukket, hvis længstlevende har indgået nyt ægteskab, har arvet eller efterlader sig en samlever med arveret efter et udvidet samlevertestamente, eller efterlader sig livsarvinger. Er der ved længstlevendes død kun slægtsarvinger efter én af ægtefællerne, arver disse det hele, jf. [§ 15, stk. 2](#). Lighedelingen kan altid tilsidesættes af længstlevende ved testamente, jf. [§ 15, stk. 4](#).

Bestemmelsen har fået sin praktiske betydning uden for skiftet, fordi begunstigelsesklausuler i forsikringer og pensionsordninger typisk peger på "nærmeste pårørende". I [BS-263/2016-VLR \(Vestre Landsrets dom af 28. oktober 2016\)](#) var spørgsmålet, om begrebet skulle fortolkes indskrænkende til afdødes egen biologiske slægt, eller om det fulgte arvingerne efter loven – og dermed også svogerskabsarvingerne efter [§ 15, stk. 1](#). Hustruen havde arvet sin mand efter [§ 9, stk. 2](#), og døde selv halvandet år senere uden børn, nyt ægteskab eller gyldigt testamente.

Landsretten fandt med stemmerne 2-1, at lovens udgangspunkt ikke kunne fraviges. Flertallet lagde vægt på, at lovteksten og systematikken knytter definitionen af nærmeste pårørende direkte til arvingerne, at et uklart dokument oprettet på hospice ikke kunne danne grundlag for en fravigelse, at mailkorrespondance og forklaringer viste fortsat venskabelig kontakt til svigerfamilien, og – som et selvstændigt rimelighedshensyn – at hustruens egen slægt allerede havde modtaget 50 % af forsikringssummerne efter manden. En 50/50-delning af hustruens midler var derfor i overensstemmelse med lovgivningens formål om ligelig behandling af de to slægter. Mindretallet ville omvendt have anset kravet om "sikre holdepunkter" for lempet, når der hverken var ægtefælle, samlever eller børn.

Afgørelsen skal sammenholdes med to sager, der viser bevistemaets grænser:

- I **SKS-855/2015-KOL** ([Retten i Kolding, 18. januar 2016](#)) blev et håndskrevet dokument ikke anerkendt som nødtestamente, fordi afdøde ikke havde været forhindret i at oprette et ordinært testamente. Derimod fik afdødes bror medhold i, at de besvoglede ikke var begunstigede til forsikringssummerne, idet der forelå sikkert grundlag for at antage, at andre end de besvoglede var nærmeste pårørende. Sagen viser, at formodningen kan afkræftes, når holdepunkterne er tilstrækkeligt sikre.
- I **BS-6894/2022-OLR** ([Østre Landsrets dom af 14. marts 2023](#)) stod tvisten mellem afdødes mangeårige samlever og hans søn. Landsretten fandt, at samlivet ikke var ophørt, selv om samleveren i dagene op til dødsfaldet midlertidigt havde taget ophold hos sin datter – parterne havde fortsat fælles folkeregisteradresse, og børnene blev i det fælles hjem. Sagen illustrerer, at afgrænsningen af personkredsen ofte afgøres på faktum om samlivets bestand snarere end på arveretlig systematik.

Har længstlevende benyttet sig af suppleringsarven efter § 11, stk. 2, følger fordelingen ved længstlevendes død i stedet § 16, der opstiller et differentieret system afhængigt af, om der er livsarvinger efter begge, én eller ingen af ægtefællerne.

LOV

[Arveoven § 9, stk. 2](#)[Arveoven § 15, stk. 1-4](#)[Arveoven § 16, stk. 1-7](#)[Forsikringsaftaleloven § 105a, stk. 1](#)

PRAKSIS	Landsretten · Afgørelse om nærmeste pårørende efter Forsikringsaftaleloven - Samlivets ophør vurderet	14.03.2023
	Landsretten · Afgørelse om fordeling af forsikringssummer og pensioner efter testamente	28.10.2016
	Byretten · Nødtestamente afvist - forsikringsydelse til nærmeste pårørende efter loven	18.01.2016

Overlevelseskrauet i § 94 over for statens afståelse efter § 95 – § 8 Højesterets afklaring i 2025

Arvelovens kapitel 17 opstiller det grundlæggende overlevelseskrauet. Efter § 94, stk. 1 tilkommer arveret, medmindre andet er bestemt ved testamente, den, som lever ved arveladers død, eller som er undfanget forinden og senere bliver levende født. Efter § 94, stk. 2 anses den ene ikke for at have overlevet den anden, hvis to, der havde arveret efter hinanden, er døde, uden at det vides, hvem der døde først.

Er der ingen arvinger efter loven eller testamente, tilfalder formuen staten, jf. § 95, stk. 1. Justitsministeren – i praksis Civilstyrelsen – kan dog efter anmodning bestemme, at arven fordeles i overensstemmelse med et anfægteligt testamente, der må antages at være udtryk for afdødes sidste vilje, jf. § 95, stk. 2, eller helt eller delvis afstå arven til den i § 95, stk. 3 opregnede personkreds: afdødes samlever, sted- og plejebørn, pleje- og

stedsøskende, slægtninge hvor formuen stammer fra en fælles slægtning, eller andre personer og institutioner, som stod afdøde nær.

Samspillet mellem § 94 og § 95 blev afklaret i en sag, der gik gennem alle tre instanser. En kvinde døde i december 2020 uden legale arvinger eller gyldigt testamente. Hendes bobestyrer anmodede i januar 2021 om, at staten afstod arven til hendes mangeårige samlever, men samleveren døde i april 2021 – før Civilstyrelsen traf afgørelse i juli 2022. Der var enighed om, at afståelse ville være sket, hvis forholdene på dødstidspunktet eller anmodningstidspunktet var lagt til grund.

Skifteretten i Herning gav i **BS-32514/2022-HER (25. april 2023)** boet medhold og valgte et tredje tidspunkt – modtagelsen af anmodningen:

Hvis det lægges til grund, at tidspunktet for vurderingen af, hvorvidt betingelserne er opfyldt, først er ved Civilstyrelsens afgørelse, vil varierede sagsbehandlingstider få afgørende betydning for sagernes udfald. [...] finder retten derfor, at tidspunktet for vurderingen af, hvorvidt betingelserne er opfyldt, rettelig må være ved Civilstyrelsens modtagelse af anmodningen.

Vestre Landsret ændrede resultatet i **BS-23008/2023-VLR (12. marts 2024)** og frifandt Civilstyrelsen med en udtrykkelig sondring mellem arveret og afståelsesret:

Der er hverken i ordlyden af arvelovens § 95, stk. 2 eller 3, eller i deres forarbejder støtte for, at det ikke er forholdene på afgørelsestidspunktet, som skal lægges til grund ved vurderingen af, om betingelserne for at tage anmodningen til følge er opfyldt.

Og videre:

Det er således ikke – i modsætning til arvinger, jf. arvelovens § 94, stk. 1 – tilstrækkeligt til at erhverve ret til arv, at personer, som anmoder om, at staten afstår arv til dem, levede ved arveladers død.

Landsretten tilføjede, at afståelse efter § 95, stk. 2 og 3, må antages at være **en personlig ret** for de personer, der opfylder betingelserne, på samme måde som for arvinger i henhold til lovligt oprettede testamenter – og at den derfor ikke kan overgå til ansøgerens egne arvinger.

Højesteret stadfæstede i **BS-32672/2024-HJR (21. maj 2025)** og fastslog, at der hverken i ordlyden af § 95 eller i forarbejderne er grundlag for at antage, at andet end forholdene på afgørelsestidspunktet er afgørende. Retskravet på, at staten afstår arv, opstår først, når Civilstyrelsen træffer afgørelse, og ikke automatisk ved arveladers død. Da ansøgeren var død på afgørelsestidspunktet, kunne boet ikke indtræde i kravet.

Retsstillingen er dermed skarpt tegnet: **arveretten** erhverves ved arveladers død, hvis overlevelseskraet i § 94 er opfyldt; **afståelsesretten** efter § 95 er en personlig ret, der er afhængig af forvaltningens afgørelse – med den konsekvens, at sagsbehandlingstiden reelt kan afgøre udfaldet. Kompetencen ligger som nævnt hos Civilstyrelsen, jf. [cirkulæreskrivelsen af 18. december 2018](#), og arv, der tilfalder staten, administreres af Udbetaling Danmark, jf. [§ 95, stk. 4](#).

LOV	Arveloven § 94, stk. 1-2	Arveloven § 95, stk. 1-5	
PRAKSIS	Højesteret · Statens afståelse af arv og betydningen af ansøgers død før afgørelsestidspunktet (Arveloven § 95)		21.05.2025
	Landsretten · Civilstyrelsen frifindes i sag om tidspunkt for statens afståelse af arv efter Arveloven § 95		12.03.2024

§ 9 Fortabelse af arveret efter § 48 ved drab og grove krænkelse

Den legale arveorden kan brydes af arvingens egen adfærd. Efter [arvelovens § 48, stk. 1](#) kan det ved dom bestemmes, at en person, der har begået en forsætlig overtrædelse af straffeloven, som har medført en andens død, fortaber retten til arv, forsikringssummer, pensioner eller andre ydelser, der var afhængige af den dræbtes død. Det kan tilsvarende bestemmes, at den pågældendes arv eller andel i sådanne ydelser ikke må forøges som følge af lovovertrædelsen.

[§ 48, stk. 2](#) udvider adgangen til den, der har forsøgt at dræbe en slægtsarving, øvet vold mod eller groft krænkede den pågældende eller truet vedkommende på strafbar måde – men her kun **efter den forurettedes anmodning**. Afgørelsen kan træffes ved straffedommen eller under en særlig sag, jf. [§ 48, stk. 3](#), og den fradømte arveret kan helt eller delvis tilbagegives ved testamente eller ved begunstige i ordningen, jf. [§ 48, stk. 4](#).

Anklagemyndighedens praksis er fastlagt i [Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet: Drab, pkt. 1.1](#), hvor det hedder:

Hovedområdet for bestemmelsen er forsætligt drab efter straffelovens § 237. Der skal derfor nedlægges påstand om frakendelse i sager om forsætligt drab i alle tilfælde, hvor drabet udløser arv eller andre ydelser, der tilfalder gerningspersonen.

Meddelelsen tilføjer to punkter af betydning: bestemmelsen kan efter omstændighederne også anvendes ved andre forsætlige straffelovsovertrædelser med døden til følge, herunder vold med døden til følge efter straffelovens § 246, og **frakendelse kan i alle tilfælde ske, selv om gerningspersonen findes straffri i medfør af straffelovens § 16**. Om § 48, stk. 2, præciseres i [pkt. 1.2](#), at slægtsarvinger er arvingerne efter arvelovens §§ 1-4, og at "groft krænkede" omfatter bl.a. grove freds- og ærekrænkelser, ulovlig tvang, vanrøgt, ulovlig frihedsberøvelse og hensættelse i hjælpeløs tilstand samt grovere sædelighedsforbrydelser. Tilsvarende henvisninger findes i [Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet: Seksualforbrydelser, pkt. 3.2.4](#) og i [afsnittet: Ulovlig tvang](#). Efter dom påhviler det anklagemyndigheden at underrette forsikringsselskaber, pensionskasser og skifteretten, jf. [pkt. 6.1](#).

Retspraksis følger meddelelsen tæt, og frakendelse sker rutinemæssigt sammen med straffedommen:

Sag	Forhold	Hjemmel	Udfald
SS-3110/2014-ALB (Retten i Aalborg, 19. august 2014)	Manddrab på 4-årig søn	§ 48, stk. 1	11 års fængsel og frakendelse af arveret
S-3579-13 (Østre Landsret, 22. maj 2014)	Forsøg på manddrab på to 4-årige døtre	§ 48, stk. 2	11 års fængsel, udvisning og fradømmelse af arveret
SS-3764/2023-NYK (Retten i Nykøbing F., 8. december 2023)	Manddrab på faderen med over 60 stik	§ 48, stk. 1	12 års fængsel og fortabelse af arveret
S-1695-24 (Østre Landsret, 11. oktober 2024)	Manddrab på ægtefælle under psykose	§ 48, stk. 1	Anbringelsesdom uden længstetid og frakendelse af arveret

S-1695-24 viser bestemmelsens rækkevidde over for utilregnelige gerningspersoner. Tiltalte blev fundet omfattet af straffelovens § 16, stk. 1, og straffedes ikke, men påstod samtidig at bevare sin arveret. Landsretten afviste dette kortfattet:

Der foreligger ikke omstændigheder i sagen, der kan begrunde, at tiltalte rent undtagelsesvist ikke skal frakendes arveret mv. efter afdøde, jf. arvelovens § 48, stk. 1. Landsretten tiltræder derfor byrettens bestemmelse herom.

Formuleringen "rent undtagelsesvist" markerer, at frakendelse er den klare hovedregel ved forsætligt drab, og at der skal foreligge helt særlige omstændigheder for at fravige den. I **SS-3764/2023-NYK** blev påstanden taget til følge, allerede fordi tiltalte tog bekræftende til genmæle – en typisk situation, hvor frakendelsen ikke er omtvistet.

LOV	ArveLoven § 48, stk. 1-4	Straffeloven § 16, stk. 1	Straffeloven § 237
PRAKSIS	Landsretten · Manddrab på ægtefælle i psykotisk tilstand fører til anbringelsesdom uden længstetid og frakendelse af arveret 11.10.2024 Landsretten · Forsøg på manddrab på to mindre døtre: 11 års fængsel, udvisning og fradømmelse af arveret 22.05.2014 Byretten · Manddrab: Fængselsstraf og fortabelse af arveret 08.12.2023 Byretten · Mor dømt for manddrab på 4-årig søn - 11 års fængsel og frakendelse af arveret 19.08.2014		

§ 10 Den legale arvings retlige interesse – hvornår kan legalarven i det hele taget påberåbes?

Legalarvens processuelle side er blevet præciseret i en sagskæde fra 2024-2025. Efter [arvelovens § 79](#) kan indsigelse mod et testamente rejses af enhver, som vil arve, hvis testamentet erklæres ugyldigt – hvilket efter praksis også omfatter den, der vil arve *mere*.

I **BS-63558/2023-GLO** ([Skifteretten i Glostrup, 17. juli 2024](#)) var forældrenes testamente indrettet således, at den ene datter skulle arve **sin legale arv**, mens den anden datter alene skulle arve sin tvangsarv, og friarven efter hende skulle tilfalde hendes tre sønner. Den første datter anlagde sag om testamentets ugyldighed og gjorde gældende, at hun havde både en kvantitativ og en kvalitativ interesse: færre arvinger ville lette fordelingen af indbo og reducere bobehandlingsomkostningerne.

Skifteretten afviste sagen. Da datteren ubestridt ville arve sin legale arv, uanset om testamentet var gyldigt, ville hun ikke arve mere ved en tilsidesættelse:

At der vil være færre arvinger, hvis testamentet er ugyldigt, kan ikke ændre ved dette. Skifteretten har herved lagt vægt på blandt andet, at selv om der er færre arvinger, som skal dele f.eks. indbogenstande, vil hver arving stadig kun skulle have aktiver svarende til det beløb, som følger af den pågældende arvings arveandel.

Østre Landsret stadfæstede i **BS-38308/2024-OLR** ([12. maj 2025](#)), selv om appellanten under ankesagen supplerede med, at der var trukket lod om mere end 50 indboaktiver, og at bobehandlerens salær var anslået til 200.000 kr. Landsretten udtalte:

Det forhold, at boets aktiver skal deles mellem fem arvinger, og ikke to arvinger, og at dette kan have medført forøgede omkostninger ved boets behandling, kan ikke føre til en anden vurdering.

Afgørelserne fastlægger et rent **økonomisk** interessekriterium: den legale arving skal kunne påvise, at hendes arvelod bliver *større*, hvis testamentet falder. Hverken chancefordelingen ved lodtrækning om indbo eller de forøgede omkostninger ved et bo med flere arvinger etablerer den fornødne retlige interesse. Konstruktionen i selve testamentet er samtidig et lærebogseksempel på, hvordan testationsfriheden kan udnyttes inden for

tvangsarvens ramme: den ene livsarving beskæres til tvangsarven efter [§ 5, stk. 1](#), mens friarven – den resterende $\frac{3}{4}$ af hendes legale lod – dirigeres videre til næste generation.

LOV

ArveLoen § 5, stk. 1

ArveLoen § 79

PRAKSIS

Landsretten · Landsretten stadfæstede afvisning af indsigelse mod testamente, da arvingens legale arv ikke blev påvirket 12.05.2025

Byretten · Sag om arvingens retlige interesse til at anfægte testamente afvist af Skifteretten 17.07.2024

Sammenfatning: en fast beregningsramme med snævert fortolkede undtagelser

§ 11

Praksis på området tegner et samlet billede af en arveorden, hvis struktur er ufravigelig, og hvis undtagelser fortolkes snævert.

Beregningsrammen ligger fast. Arveklasserne i [§§ 1-3](#) afgrænser slægtens arveret udtømmende, med repræsentation ubegrænset i de to første klasser og standsende ved bedsteforældrenes børn i den tredje. Ægtefællen arver halvdelen ved livsarvinger og hele boet uden, jf. [§ 9](#). Tvangsarven er $\frac{1}{4}$ for både livsarvinger og ægtefælle, jf. [§ 5, stk. 1](#) og [§ 10](#) – samlet 37,5 % af boet, når begge grupper er til stede. Rangordenen i et lille bo er: ægtefællens forlodsret efter [§ 11, stk. 1](#), dernæst suppleringsarven efter [§ 11, stk. 2](#) (950.000 kr. i 2026), og først derefter livsarvingernes tvangsarv.

De beløbsmæssige størrelser skal tjekkes årligt. Både beløbsloftet pr. barn i [§ 5, stk. 2](#) (1.580.000 kr. i 2026) og suppleringsarven i [§ 11, stk. 2](#) (950.000 kr. i 2026) reguleres efter [§ 97](#) og bekendtgøres årligt af justitsministeren. En rådgivning eller et testamente, der opererer med et fast kronebeløb, forældes derfor automatisk.

Undtagelserne fortolkes snævert. Højesteret afskar i **BS-32672/2024-HJR** dødsboer fra at indtræde i retten til statens afståelse af arv efter [§ 95](#), fordi der er tale om en personlig ret, der først opstår ved afgørelsen – i modsætning til den almindelige arveret, som efter [§ 94, stk. 1](#) erhverves ved arveladers død. Østre Landsret afviste i **BS-38308/2024-OLR** en legal arvinges indsigelse mod et testamente, fordi arvelodden var uændret. Og i **S-1695-24** blev arveretsfrakendelse efter [§ 48, stk. 1](#) opretholdt over for en gerningsperson, der var straffri efter straffelovens [§ 16](#) – kun "rent undtagelsesvist" kan frakendelse undlades ved forsætligt drab.

De beskyttelsesorienterede regler fortolkes derimod til fordel for den efterlevende. I **BS-1597/2013-OLR** holdt Østre Landsret længstlevendes egen tjenestemandspension uden for suppleringsarvsberegningen efter [§ 11, stk. 2](#), fordi rettigheden er af personlig karakter og udtages forlods ved skifte i anledning af død. Og i **BS-263/2016-VLR** blev udgangspunktet om, at "nærmeste pårørende" følger arvingerne efter loven – herunder svogerskabsarvingerne efter [§ 15, stk. 1](#) – fastholdt, selv om det gav svigerfamilien halvdelen af forsikringssummerne.

Terminologi og lovhistorik. ArveLoen blev vedtaget som **lov nr. 515 af 6. juni 2007** med ikrafttræden 1. januar 2008 på grundlag af [betænkning nr. 1473/2006 om revision af arvelovgivning mv.](#). Begrebet "fælleseje" blev i bl.a. [§ 11, stk. 3 og 4](#), erstattet af "delingsformue" ved **LOV nr 550 af 30/05/2017** med virkning fra 1. januar 2018; forarbejderne beskriver ændringen som en ren konsekvensændring som følge af den nye terminologi i lov om ægtefællers økonomiske forhold, uden materielt indhold.

Afgrænsningsmæssigt bemærkes, at testamenteres formkrav, gyldighed og fortolkning samt uskiftet bo behandles under [arveret](#), mens selve skiftebehandlingen – privat skifte, bobestyrerbo og boudlæg – hører under [dødsboskifte](#).

LOV	ArveLoVen § 5, stk. 1-2	ArveLoVen § 9, stk. 1-2	ArveLoVen § 10	
	ArveLoVen § 11, stk. 1-3	ArveLoVen § 15, stk. 1	ArveLoVen § 48, stk. 1	ArveLoVen § 94, stk. 1
	ArveLoVen § 95, stk. 1-3	ArveLoVen § 97, stk. 1		
PRAKSIS	Højesteret · Statens afståelse af arv og betydningen af ansøgers død før afgørelsestidspunktet (ArveLoVen § 95)			21.05.2025
	Landsretten · Landsretten stadfæstede afvisning af indsigelse mod testamente, da arvingens legale arv ikke blev påvirket			12.05.2025
	Landsretten · Manddrab på ægtefælle i psykotisk tilstand fører til anbringelsesdom uden længstetid og frakendelse af arveret			11.10.2024
	Landsretten · Afgørelse om fordeling af forsikringssummer og pensioner efter testamente			28.10.2016
	Landsretten · Landsrettens kendelse om ægtefællepension og arveLoVens § 11			05.07.2013

REFERENCE

Lovgrundlag

9 paragraffer

Arveloven § 1	stk. 1-2	Arveloven § 5	stk. 1-2
Arveloven § 9	stk. 1-2	Arveloven § 10	
Arveloven § 11	stk. 2-3	Arveloven § 15	stk. 1
Arveloven § 48	stk. 1-2	Arveloven § 94	stk. 1
Arveloven § 95	stk. 1-3		

MATERIALE	Citerede afgørelser	16 afgørelser
HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS		3
26.03.2026	Højesteret: Bestridt gældsbrev mod arving skal behandles efter dødsboskiftelovens § 54, stk. 2 – arvingen må anlægge sag	54509-2025
21.05.2025	Statens afståelse af arv og betydningen af ansøgers død før afgørelsestidspunktet (ArveLoVen § 95)	32672-2024
22.10.2015	Testamentes gyldighed ved efterfølgende ægteskab og livsarvinger – Spørgsmålet om bristende forudsætninger	179-2014
LANDSRETTEEN · ANKEINSTANS		7
12.05.2025	Landsretten stadfæstede afvisning af indsigelse mod testamente, da arvingens legale arv ikke blev påvirket	9956-11648
11.10.2024	Manddrab på ægtefælle i psykotisk tilstand fører til anbringelsesdom uden længstetid og frakendelse af arveret	S-1695-24

12.03.2024	Civilstyrelsen frifindes i sag om tidspunkt for statens afståelse af arv efter Arveloven § 95	9595-11185
14.03.2023	Afgørelse om nærmeste pårørende efter Forsikringsaftaleloven - Samlivets ophør vurderet	4377-5252
28.10.2016	Afgørelse om fordeling af forsikringssummer og pensioner efter testamente	6692-8040
22.05.2014	Forsøg på manddrab på to mindre døtre: 11 års fængsel, udvisning og fradømmelse af arveret	S-3579-13
05.07.2013	Landsrettens kendelse om ægtefællepension og arvelovens § 11	4969-5988

BYRET TEN · F Ø R S T E I N S T A N S

5

17.07.2024	Sag om arvingens retlige interesse til at anfægte testamente afvist af Skifteretten	9873-11552
08.12.2023	Manddrab: Fængselsstraf og fortabelse af arveret	4701-5657
25.04.2023	Dom om tidspunkt for statens afståelse af arv efter Arveloven § 95	9594-11184
18.01.2016	Nødtestamente afvist - forsikringsydelse til nærmeste pårørende efter loven	6691-8039
19.08.2014	Mor dømt for manddrab på 4-årig søn - 11 års fængsel og frakendelse af arveret	260-300

PARKERINGSKLAGENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS

1

15.05.2021	Utilstrækkelig skiltning om zoneopdeling førte til annullering af kontrolafgift for personbil	park-5252
------------	---	-----------

FORARBEJDE **Betænkninger**

1 reference

Betænkning om revision af arvelovgivningen mv.

nr. 1473 · 2006 · Justitsministeriet